

Koheesiopolitiikan kaupunkiulottuvuus uudella ohjelmakaudella

Euroopan parlamentin päätöslauselma 24. maaliskuuta 2009 koheesiopolitiikan kaupunkiulottuvuudesta uudella ohjelmakaudella (2008/2130(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon EY:n perustamissopimuksen 158 ja 159 artiklan,
- ottaa huomioon Ponta Delgadassa (Azoreilla) 23. ja 24. marraskuuta 2007 pidetyssä aluesuunnittelusta ja -kehityksestä vastaavien ministerien neuvoston epävirallisessa kokouksessa hyväksytyn ensimmäisen toimintaohjelman Euroopan unionin alueellisen toimintasuunnitelman täytäntöönpanemiseksi,
- ottaa huomioon EU:n alueellisen toimintasuunnitelman (Towards a More Competitive and Sustainable Europe of Diverse Regions) ja EU:n kestävää kaupunkikehitystä koskevan Leipzigin peruskirjan, jotka hyväksyttiin Leipzigin 24. ja 25. toukokuuta 2007 pidetyssä aluesuunnittelusta ja -kehityksestä vastaavien ministerien neuvoston epävirallisessa kokouksessa,
- ottaa huomioon Bristolissa 6. ja 7. joulukuuta 2005 pidetyssä epävirallisessa ministerineuvoston kokouksessa hyväksytyn kestäviä yhteisöjä koskevan nk. Bristolin sopimuksen,
- ottaa huomioon Rotterdamissa 29. marraskuuta 2004 pidetyssä alueellisesta yhteenkuuluvuudesta vastaavien ministerien neuvoston epävirallisessa kokouksessa hyväksytyn nk. Urban Acquis -asiakirjan,
- ottaa huomioon uuden Ateenan peruskirjan vuodelta 2003, jonka Euroopan kaupunkisuunnittelijoiden neuvosto hyväksyi Lissabonissa 20. marraskuuta 2003, sekä siinä esitetyn vision Euroopan kaupunkien tulevaisuudesta,
- ottaa huomioon Lillessä 3. marraskuuta 2000 pidetyssä kaupunkiasioista vastaavien ministerien neuvoston epävirallisessa kokouksessa hyväksytyn nk. Lillen toimintasuunnitelman,
- ottaa huomioon Potsdamissa 11. toukokuuta 1999 pidetyssä aluesuunnittelusta vastaavien ministerien neuvoston epävirallisessa kokouksessa hyväksytyn Euroopan aluekehityssuunnitelman,
- ottaa huomioon Aalborgissa, Tanskassa 27. toukokuuta 1994 pidetyssä Euroopan kestävän kaupunkikehityksen konferenssissa hyväksytyn Euroopan kaupunkien kestävän kehityksen peruskirjan,
- ottaa huomioon 6. lokakuuta 2008 annetun komission tiedonannon "Vihreä kirja alueellisesta koheesiosta Euroopassa – Alueellisen moninaisuuden kääntäminen vahvuudeksi" (KOM(2008)0616),

- ottaa huomioon 19. kesäkuuta 2008 annetun komission tiedonannon "Viides taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta käsittelevä kertomus – Kasvatavat alueet, kasvava Eurooppa" (KOM(2008)0371),
- ottaa huomioon 14. toukokuuta 2008 annetun komission tiedonannon koheesiopolitiikan strategioita ja ohjelmia ohjelmakaudella 2007–2013 koskevien neuvottelujen tuloksista (KOM(2008)0301),
- ottaa huomioon 30. toukokuuta 2007 annetun komission tiedonannon "Neljäs kertomus taloudellisesta ja sosiaalisesta yhteenkuuluvuudesta" (KOM(2007)0273),
- ottaa huomioon 24. toukokuuta 2007 hyväksytyn komission oppaan "The urban dimension in Community policies for the period 2007–2013" (Kaupunkiulottuvuus yhteisön politiikassa vuosina 2007–2013),
- ottaa huomioon komission toukokuussa 2007 laatiman valmisteluasiakirjan, jonka aiheena on ensimmäinen arviointi kansallisten strategisten viitekehysten ja toimintaohjelmien alue- ja kaupunkiulottuvuudesta (2007–2013),
- ottaa huomioon 13. heinäkuuta 2006 annetun komission tiedonannon "Koheesiopolitiikka ja kaupungit: kaupungit ja taajamat alueiden kasvun ja työllisyyden edistäjinä" (KOM(2006)0385),
- ottaa huomioon yhteisön koheesiopolitiikan strategisista suuntaviivoista 6. lokakuuta 2006 tehdyn neuvoston päätöksen 2006/702/EY¹,
- ottaa huomioon 5. heinäkuuta 2005 annetun komission tiedonannon "Kasvua ja työllisyyttä tukeva koheesiopolitiikka: yhteisön strategiset suuntaviivat vuosiksi 2007–2013" (KOM(2005)0299),
- ottaa huomioon 14. kesäkuuta 2002 annetun komission tiedonannon "Rakennerahastojen ohjelmakausi 2000–2006: Urban-aloitteen alustava arviointi" (KOM(2002)0308),
- ottaa huomioon 6. toukokuuta 1997 annetun komission tiedonannon "Kohti kaupunkien toimintaohjelmaa Euroopan unionissa" (KOM(1997)0197),
- ottaa huomioon Euroopan aluesuunnittelun seurantaverkon ESPONin vuoden 2006 ohjelman ja hyväksytyn ESPON 2013 -ohjelman tulokset,
- ottaa huomioon Urban-pilottihankkeiden (1989–1999), Urban I -yhteisöaloitteen (1994–1999) ja Urban II -yhteisöaloitteen (2000–2006) tulokset,
- ottaa huomioon Urban Audit -tietokannan 358 eurooppalaista kaupunkia koskevat tilastotiedot, jotka perustuvat 330 indikaattoriin,
- ottaa huomioon 21. helmikuuta 2008 antamansa päätöslauselman alueellisen agendan ja Leipzigin peruskirjan seurannasta – kohti eurooppalaista aluekehityksen ja alueellisen

¹ EUVL L 291, 21.10.2006, s. 11.

- yhteenkuuluvuuden toimintaohjelmaa¹,
- ottaa huomioon 10. toukokuuta 2007 antamansa päätöslauselman asuntoasioista ja aluepolitiikasta²,
 - ottaa huomioon 13. lokakuuta 2005 antamansa päätöslauselman kaupunkiulottuvuudesta laajentumisen yhteydessä³,
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 45 artiklan,
 - ottaa huomioon aluekehitysvaliokunnan mietinnön (A6-0031/2009),
- A. huomauttaa, että vaikka kaupunkikysymykset ovat kansallisten, alueellisten ja paikallisten viranomaisten vastuulla, kaupunkialueilla tunnustetaan olevan tärkeä osa Lissabonin ja Göteborgin strategioiden tehokkaassa täytäntöönpanossa ja siten tärkeä asema koheesiopolitiikassa, josta EU:n toimielimet vastaavat,
- B. toteaa, että Leipzigin peruskirjan mukaan EU:n tavoitteena on varmistaa yhdenmukainen lähestymistapa kaupunkien kehityspolitiikan täytäntöönpanoon, jotta voidaan luoda laadukkaita kaupunkialueita, nykyaikaistaa julkisia palveluja ja liikenne-, energia- ja tietoverkostoja sekä kannustaa elinikäiseen oppimiseen, koulutukseen ja innovaatioihin erityisesti epäsuotuisissa kaupunkikeskuksissa ja epäsuotuisilla alueilla,
- C. toteaa, että joustavan, olosuhteisiin mukautuvan ja dynaamisen "muistilistan" laatiminen Leipzigin peruskirjan täytäntöönpanoa varten – joka on perusedellytys Euroopan kaupunkien moninaisten tarpeiden täyttämiseksi ja jonka puheenjohtajavaltio Ranska on jo aloittanut – ja toisaalta jäsenvaltiokohtaisten yhdenmukaisen kaupunkikehittämisen suunnitelmien laatiminen voivat osoittautua erittäin hyödyllisiksi keinoiksi hankkia tietoa eri tilanteista ja toteuttaa tarkkaan kohdennettuja aloitteita,
- D. katsoo, että kaupunkien ja kaupunkialueiden välille on tehtävä ero,
- E. huomauttaa, että vaikka 80 prosenttia EU:n 492 miljoonasta asukkaasta elää kaupungeissa ja unionille on ominaista monikeskuksinen kehitys, jäsenvaltioiden välillä on kuitenkin huomattavia eroja väestön jakautumisessa kaupunki-, esikaupunki- ja maaseutualueille, ja kaupunkiväestön etujen ja tarpeiden melko heikko edustus rakennerahastojen toimintaohjelmissa aiheuttaa ongelmia,
- F. muistuttaa, että kaupunkialueilla tuotetaan 70–80 prosenttia EU:n bruttokansantuotteesta ja kaupunkien on tunnustettu olevan innovaatiokeskuksia ja alueellisen, kansallisen ja EU:n kehityksen vetureita,
- G. toteaa kuitenkin, että kaupungit ovat myös vastuussa yli 75 prosentista maailman energiankulutuksesta ja niiden energiantuotanto, liikenne, teollisuus ja lämmitys synnyttävät 80 prosenttia kasvihuonekaasuista,

¹ Hyväksytyt tekstit, P6_TA(2008)0069.

² EUVL C 76 E, 27.3.2008, s. 124.

³ EUVL C 233 E, 28.9.2006, s. 127.

- H. toteaa, että kaupungistumista lisää sisäinen muuttoliike pääkaupunkeihin ja muihin suurkaupunkeihin ja että siitä johtuva väestönkasvu muodostaa valtavan taakan kasvaville kaupungeille, joiden on selvittävä lisääntyvistä jätehuoltoon, asuntotuotantoon, koulutukseen ja työllisyyteen liittyvistä tarpeista, ja että lisääntyvä kaupungistuminen on valtava haaste maaseutualueille, joiden on selvittävä inhimillisen pääoman, työntekijöiden, kuluttajien ja koululaisten vähenemisestä,
- I. katsoo, että EU:n hiljattain tapahtunut ennennäkemätön laajentuminen on lisännyt alueellisia eroja poikkeuksellisen paljon ja kasvattanut rappeutuneiden kaupunkien lukumäärää,
- J. toteaa, että jäsenvaltioiden erilaisista poliittisista, institutionaalisista ja perustuslaillisista järjestelyistä huolimatta EU:n kaupunkialueilla on yhteisiä haasteita ja mahdollisuuksia, mikä korostaa yhtäältä yksityiskohtaisten tilastotietojen ja toisaalta keskinäisen yhteistyön ja hyvien käytäntöjen vaihtamisen tarvetta, jotta Euroopan kaupungit pärjäisivät globaalissa kilpailussa,
- K. katsoo, että EU:n aluekehityksessä on haasteena talouden rakenneuudistus, työmarkkinoiden suuret vaihtelut, huonosti toimiva ja ruuhkainen liikenne, käyttökelpoisen alueen rajallisuus kaupunkirakenteen hajautumisen vuoksi, vähentyvä ja ikääntyvä väestö, maaseutualueiden ja pienten kaupunkien autioituminen väestön muuttaessa suuriin asutuskeskuksiin, sosiaalinen syrjäytyminen, rikollisuuden yleisyys ja sen jatkuva lisääntyminen, tiettyjen kaupunginosien slummiutuminen, kotitalouksien alhainen tulotaso, elämänlaadun heikkeneminen köyhillä alueilla, puistojen ja virkistysalueiden riittämätön määrä, ympäristön pilaantuminen, vesihuollon ja yhdyskuntajätteen ja jäännösmateriaalien käsittelyn hallinta sekä tarve turvata energiahuolto ja energian tehokas käyttö,
- L. katsoo, että koordinoitu hallinto, jossa hyödynnetään nykyaikaista sähköistä tekniikkaa, ja erityisesti sähköinen hallinto yhteistyössä kaikkien asiaankuuluvien toimijoiden kanssa voisi merkittävästi lieventää olemassa olevia ongelmia ja johtaa siihen, että kaupunkialueiden laajenemista käsitellään yhdennetysti ja yhteistyössä maaseutualueisiin rajoittuvien esikaupunkialueiden kanssa ja ne huomioon ottaen sekä noudatetaan nykyaikaisia kaupunkisuunnittelutapoja, kuten älykästä kasvua, uutta maankäytön suunnittelua ja älykästä urbanismia,
- M. toteaa, että kaupunkikehittämistoimet suosivat erityisesti pienten ja keskisuurten yritysten osallistumista etenkin palvelualalla ja koheesiopolitiikka suuntautuu nyt entistä enemmän kaupunkien kilpailuedun edistämiseen,
- N. huomauttaa, että pk-yritykset, eritoten pienet ja mikroyritykset sekä käsiteollisuus ja kaupallinen toiminta, ovat ratkaiseva vahvuus pyrittäessä turvaamaan toiminnan jatkuminen kaupunkikeskuksissa ja tasapaino tietyissä kaupunginosissa ja että kaupunkien liikennettä, kaupallista toimintaa, kiinteistökauppaa ja asuntomarkkinoiden hintojen nousua koskevat toimintalinjat, tai päinvastoin tasapainotetun politiikan puute kyseisillä aloilla, ovat usein johtaneet liiketoiminnan lakkaamiseen ja henkilöpalvelujen tarjonnan vähenemiseen,
- O. toteaa, että kaupunki- ja maaseutualueiden kumppanuutta on syytä edelleen lujittaa, sillä kaupunkialueilla on tärkeä tehtävä ympäröivien alueiden harmonisessa ja

kokonaisvaltaisessa kehittämisessä alueellisen yhteenkuuluvuuden lisäämiseksi ja tasapainoisen aluekehityksen varmistamiseksi,

1. korostaa kestävästä kaupunkikehittämisestä merkitystä ja kaupunkialueiden osuutta aluekehityksessä ja kehottaa komissiota arvioimaan, mittaamaan ja vertailemaan säännöllisesti EU:n politiikan vaikutuksia kaupunkialueiden taloudelliseen ja sosiaaliseen tilanteeseen – etenkin koulutus- ja kulttuuriongelmiin – sekä terveys-, liikenne, ympäristö- ja turvallisuustilanteeseen ja keskustelemaan niistä;
2. pahoittelee, että jäsenvaltioita kannustetaan muttei pakoteta edistämään kestävästä kaupunkikehittämisestä ensisijaisena strategisena tavoitteena; ilmaisee tästä johtuvan huolensa, että joissakin jäsenvaltioissa kaupunkiulottuvuutta ei oteta riittävästi huomioon koheesio- ja aluepolitiikan täytäntöönpanossa, ja kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita yhteistyössä alue- ja paikallisviranomaisten kanssa analysoimaan ja arvioimaan Urban-aloitteen valtavirtaistamisen vaikutuksia sekä säännöllisesti valvomaan ja tutkimaan EU:n varojen käytön vaikutuksia kaupunkialueilla;
3. kiinnittää huomiota Urban-yhteisöaloitteesta saatuihin myönteisiin kokemuksiin – kumppanuuteen sekä yhdennettyyn ja alhaalta ylöspäin suuntautuvaan lähestymistapaan – jotka ovat osaltaan merkittävästi lisänneet tuettujen hankkeiden tehokkuutta ja tarkoituksenmukaisuutta; vaatii, että mainitut saavutukset rakennerrahastotuen kaupunkiulottuvuudessa otetaan huomioon ja että kestävästä kaupunkikehittämisestä tarjolla olevassa yleisessä rahoituksessa otetaan käyttöön vastaavanlaisia järjestelyjä, jotta suurempi määrä kaupunkeja voisi hyötyä niistä;
4. katsoo, että olisi epätarkoituksenmukaista ja jopa ongelmallista hyväksyä yhteinen "kaupunkialueiden" ja yleisemmin "kaupungin" määritelmä, koska jäsenvaltioiden ja alueiden monenlaisia tilanteita on vaikea kattaa tyhjentävästi, ja on siksi sitä mieltä, että kaikki kaupunkialueiden pakolliset määritelmät ja nimitykset on toissijaisuusperiaatteen mukaisesti jätettävä jäsenvaltioiden tehtäväksi yhteisten eurooppalaisten indikaattorien pohjalta;
5. kehottaa jäsenvaltioita toteuttamaan kaikki tarvittavat toimet pääkaupunkien ja muiden suurkaupunkien tukemiseksi näiden pyrkimyksissä selviytyä uusista, kaupungistumisen ja väestön lisääntymisen aiheuttamista haasteista, etenkin jätehuollon, asuntotarjonnan, työllisyyden ja koulutuksen alalla; toteaa yleisemmin, että väestömäärän vaihtelu synnyttää sekä kaupunki- että maaseutualueille haasteita, jotka liittyvät työmarkkinoihin ja sitä kautta koulutukseen, työttömäksi jääneiden työntekijöiden uudelleen koulutukseen ja maaseudun autioitumiseen;
6. toteaa tässä yhteydessä ja ottaen huomioon selviön, että jäsenvaltioiden erilaiset perustuslailliset järjestelyt eivät luonnostaan mahdollista yhdenmukaistetun metodiikan soveltamista eri hallintotasojen tehokkuudesta huolimatta, että jäsenvaltioiden olisi hyödyllistä määrittellä kaupunkiulottuvuus tarvittaessa julkisia kuulemisia käyttäen ja tapauskohtaisesti maan sisäisen yhdenmukaistamisen edistämiseksi ja vuorovaikutuksen tehostamiseksi komission kanssa;
7. painottaa, että jäsenvaltioilla on mahdollisuus siirtää kaupunkien hallinnoitavaksi rakennerrahastojen varat, jotka on tarkoitettu kestävästä kaupunkikehittämisestä hankkeiden toteuttamiseen; katsoo, että valtuuksien siirto tuottaa kaksin kerroin lisäarvoa: yhtäältä

on alueiden ja unionin kasvun kannalta paljon tehokkaampaa, jos kaupungit ottavat kantaakseen vastuun toimien suunnittelusta niiden täytäntöönpanoon, kun haasteet ovat yksinomaan paikallisia, ja toisaalta paikallishallinnon hallinnollisia valmiuksia voidaan näin merkittävästi lisätä; pitää kuitenkin valitettavana, että valtuuksien siirtomahdollisuutta kunnallisille viranomaisille mahdollisesti Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) rahoittamista toimintaohjelmista myönnettävillä kokonaistuilla ei tähän asti ole kaikilta osin hyödynnetty, ja on vakuuttunut siitä, että seuraavalla ohjelmakaudella kaupunkialueille olisi annettava selvä välittäjän rooli ja edellytykset sen hyödyntämiseen osana monitasoisen hallinnon lähestymistapaa, ja on sitä mieltä, että kaupunkiulottuvuuden ja valtuuksien siirtämisen pitäisi olla pakollisia aluepolitiikassa; pitää tärkeänä välttää, että valtuuksien siirto johtaa aluepolitiikan pirstoutumiseen, minkä vuoksi valtuuksien siirtämismenetelmä on määriteltävä tarkasti;

8. korostaa yhdenmetyyn lähestymistavan suurta merkitystä kaupunkisuunnittelussa; ehdottaa, että kaikki julkinen tuki kaupunkikehittämiselle perustuisi yhdenmetyihin kaupunkikehittämisen suunnitelmiin; kehottaa tekemään yhdenmetyistä lähestymistavasta mahdollisimman pikaisesti ja viimeistään seuraavalla ohjelmakaudella sitovan ehdon rakennerahastojen varojen myöntämiselle ja täytäntöönpanolle sekä Euroopan investointipankin lainojen saamiselle; kehottaa komissiota laatimaan suuntaviivat, joissa annetaan suosituksia ja esimerkkejä yhdenmetyjä kaupunkikehittämisen suunnitelmia koskevista hyvistä käytännöistä, ja edistämään hyvien käytäntöjen vaihtoa kansallisten sekä alue- ja paikallisviranomaisten kesken;
9. kehottaa jäsenvaltioita asettamaan viitteellisissä toimintakehyksissään ja kansallisissa toimintaohjelmissaan etusijalle sellaisten hankkeiden rahoituksen, joilla kestävän kaupunkikehittämisen suunnitelmia toteutetaan käytännössä;
10. suosittaa, että kestävän kaupunkikehittämisen suunnitelmiin sisällytetään vähintään joitain seuraavista: jätehuoltosuunnitelma, melukartoitus ja toimintasuunnitelmat, ilman ja ympäristön pilaantumista koskevat paikalliset ohjelmat, väestönkasvunäkymät, uusien alueiden kysyntä yhdyskuntasuunnittelua varten, joutomaiden ja hylättyjen rakennusten hyödyntäminen, taantuvien kaupunginosien ja teollisuusalueiden elvytys, julkisten palvelujen tarjonta ja saavutettavuus, kaupunkirakenne ja viheralueiden osuus, vammaispalvelut, kulttuuri-, kansallis- ja luonnonperinnön hyödyntäminen, vesi- ja energiahuollon tarvearviointi sekä vesi- ja energiavarojen tehokas käyttö, julkisen liikenteen saatavuus, tehokas liikennesuunnittelu, heikossa asemassa olevien ryhmien (siirtolaiset, vähemmistöt, matalan osaamistason työvoima, vammaiset, naiset jne.) sosiaalinen osallisuus, ihmisarvoisten ja edullisten asuntojen saatavuus sekä rikollisuuden torjuntasuunnitelmat;
11. uskoo, että yhdenmetyjen kaupunkikehittämisen suunnitelmien laatiminen on tehokasta vain, jos kestäväan kaupunkikehittämiseen on käytettävissä riittävästi voimavaroja, ja suosittaa siksi käytettävissä olevien voimavarojen keskittämistä määrättyihin toimiin; ehdottaa rakennerahastosta myönnettäville varoille vähimmäistasoa, joka on määriteltävä kaupunkialueen asukasta kohti kullakin ohjelmakaudella siten, ettei saadun määrän varaaminen kyseiseen käyttöön aiheuta alueille suhteetonta taakkaa;
12. tunnistaa kiireellisen tarpeen lisätä vertikaalisen ja horisontaalisen kaupunkihallinnon hallinnollisia valmiuksia ja kiinnittää jäsenvaltioiden huomiota pakottavaan tarpeeseen hyväksyä yhdenmety lähestymistapa kaupunkikehittämissuunnitelmiin (jossa käsitellään

kansalaisten jokapäiväiseen elämään liittyviä peruskysymyksiä, kuten liikennettä, julkisia palveluja, elämänlaatua, työpaikkoja ja paikallista taloudellista toimintaa, turvallisuutta ym.) täytäntöönpanoon ottamalla siihen mukaan kansalliset hallitukset sekä alue- ja paikallisviranomaiset ja kaikki muut asiaankuuluvat julkisen ja yksityisen sektorin toimijat kumppanuusperiaatteen mukaisesti;

13. tunnustaa, että kaupunkien viranomaisten on vaikea sovittaa yhteen Euroopan sosiaalirahastosta (ESR) rahoitettavia aloja, kun päämääränä on taloudellinen ja sosiaalinen kehitys, ja EAKR:sta rahoitettavia aloja, kun suunnitellaan investointeja fyysiseen infrastruktuuriin; uskoo, että "yhden ohjelman, yhden rahaston" periaatetta pitäisi tarkistaa ja että alue- ja paikallisyhteisöjen olisi pyrittävä hyödyntämään EAKR- ja ESR-rahoituksen synergiavaikutuksia sekä lisäämään rahoitusmuotojen yhdistämistä; kehottaa komissiota tutkimaan pitkällä aikavälillä mahdollisuutta yhdistää nämä kaksi rahastoa, jos menettelyjä voitaisiin sen ansiosta yksinkertaistaa;
14. tukee ajatusta Jessica-hankkeen varojen kierrättämisen periaatteesta ja sen mahdollisuuksista lisätä kaupunkialueiden talouskasvua ja katsoo, että seuraavalla ohjelmakaudella aluepolitiikan on perustuttava huomattavasti enemmän rahoitusjärjestelymekanismeihin, kuten varojen kierrättämiseen ja edullisten lainojen tarjoamiseen, eikä pelkkiin tukiin kuten nykyään;
15. panee merkille yksityissektorin potentiaalin kaupunkikehittämisessä ja katsoo, että julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuushankkeita pitäisi järjestelmällisesti rohkaista ja kannustaa luomaan innovatiivisia rajoitusmalleja ja -hankkeita kaupunkialueiden huomattavien taloudellisten ja sosiaalisten ongelmien ratkaisemiseksi ja eritoten infrastruktuurien ja asuntojen rakentamiseksi; korostaa, että tämä edellyttää selkeitä ja avoimia menettelysääntöjä, joita etenkin viranomaisten on sovellettava, kun ne tekevät toissijaisuusperiaatteen mukaisesti strategisia päätöksiä, jotka koskevat palvelujen tuottamismenetelmien valintaa, tarjouseritelmien laadintaa sekä tietynasteisen valvonnan varmistamista;
16. korostaa kaupunkiulottuvuuden täytäntöönpanoa ja hallinnollisia näkökohtia ja kehottaa jatkamaan ponnisteluja koheesipolitiikan täytäntöönpanon sääntöjen yksinkertaistamiseksi ja yleensä liiallisen byrokratian vähentämiseksi varojen ja yksittäisten hankkeiden hallinnassa ja valvonnassa;
17. panee merkille, että koheesipolitiikan lisäksi on muita yhteisön politiikkoja, joiden puitteissa kaupunkialueille tarjotaan rahoitustukea, ja kehottaa siksi komissiota kehittämään ja ehdottamaan asiaan liittyvän eri alojen politiikan parempaa koordinoitua EU:n kaikkien kaupunkialueille kohdennettujen varojen yhdistämiseksi ja yhdenmukaisesti lähestymistavan täytäntöönpanon varmistamiseksi käytännössä koheesipolitiikan aina huomioon ottaen;
18. katsoo, että jäsenvaltioiden nykyiset hallintorakenteet eivät edistä monialayhteistyötä, ja kehottaa painokkaasti komissiota edistämään alojen välisen hallintorakenteen periaatteen soveltamista;
19. vaatii käyttämään olemassa olevat taloudelliset, henkilö- ja organisointiresurssit tehokkaammin kaupunkien verkostojen luomiseen ja vahvistamiseen kestävästä kaupunkikehittämisestä alalla, koska ne ovat tärkeä osa alueellista yhteistyötä; korostaa

